

РЕШЕНИЕ

№ 38894

гр. София, 21.11.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 42 състав, в
публично заседание на 23.10.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Калин Куманов

при участието на секретаря Росица Б Стоева и при участието на прокурора Десислава Кайнакчиева, като разгледа дело номер **11131** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.203-207 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл.1, ал.1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди (ЗОДОВ), във връзка с чл.17, ал.6 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК), във връзка с чл.19 от Закона за Националната агенция за приходите (ЗНАП).
Образувано е във връзка с Решение № 11885 от 05.11.2024 г., постановено от Върховния административен съд по адм.дело № 2116/2024 г., с което е отменено Решение № 7529 от 04.12.2023 г. на АССГ по адм.дело № 8478/2023 г., и делото е върнато за ново разглеждане исковата молба на "Уейбин" ООД със седалище в [населено място] и адрес на управление[жк], [улица], [жилищен адрес] ЕИК по Булстат:[ЕИК], подадена чрез адв.А., с която е предявен иск срещу Националната агенция за приходите за присъждане на сума в размер 9 700 лв., представляваща обезщетение за имуществени вреди вследствие на заплатено от ищеца адвокатско възнаграждение за обжалване по административен ред на Ревизионен акт № Р-22221222005693-091-001/25.05.2023 г., издаден от органите по приходите на ТД на НАП-гр.С., прогласен за нищожен с Решение № 1098/07.08.2023 г. на Директора на дирекция "Обжалване и данъчно-осигурителна практика"-гр.С. при ЦУ на НАП, ведно със законната лихва върху тази сума за периода от 01.09.2023 г. до окончателното ѝ плащане. Претендират се и сторените по делото разноски.

В исковата молба се твърди, че причинените му вреди се изразяват в заплатени юридически услуги за правно съдействие, представителство и защита, в общ размер на 9 700 лв., от които 4 850 лв. са дължими в брой срещу разписка или по банков път в срок до 3 дни от датата на сключване на договора за правна помощ, а останалите 4 850 лв. – в брой срещу разписка или по

банков път в срок до 3 дни от връчване на РА. Ищецът сочи, че договорът за правна защита и съдействие е сключен на 03.04.2023 г., първото плащане на договореното адвокатско възнаграждение е извършено от ищеца в брой на 04.04.2023 г., за което е издадена разписка, а второто – окончателно плащане, е направено също в брой на 31.05.2023 г., като за него също е издадена разписка. В с.з. ищецът чрез адв.М. поддържа иска и моли Съда да уважи исковата претенция. Претендира разноски по списък. В Писмени бележки от 30.10.2025 г. излага подробни съображения.

Препис от исковата молба е връчен на ответника за отговор. В срока по чл.131 ГПК е постъпил отговор от НАП, в който се излага становище, че искът е допустим, но неоснователен и недоказан. Ответникът сочи, че договорът за правна помощ и съдействие и издадените към него разписки се представят за първи път пред Съда, докато при обжалването по административен ред е било представено единствено пълномощно. Излага становище, че посочените документи са съставени само за целите на настоящото исково производство и не установяват реално настъпила имуществена вреда за "Уейбин" ООД. При липса на предпоставките по чл.1, ал.1 ЗОДОВ ответникът моли Съда да отхвърли иска. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение. В с.з. ответникът чрез юк.Й. оспорва иска като неоснователен и недоказан и моли Съда да постанови решение, с което да го отхвърли. Представя доказателства. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

С. градска прокуратура чрез прокурор К. дава заключение за неоснователност и недоказаност на исковата претенция, с оглед на което моли Съда да я отхвърли.

След преценка на събраните по делото доказателства Съдът намира за установено следното от фактическа страна:

Със Заповед за възлагане на ревизия № Р-22221222005693-020-001/26.10.2022 г., изменена със ЗИЗВР № Р-22221222005693-020-002/12.01.2023 г. и ЗИЗВР № Р-22221222005693-020-003/24.01.2023 г., е възложена ревизия на "Уейбин" ООД за определяне на задължения по ЗДДС за данъчните периоди от м.януари 2020 г. до м.юли 2022 г., както и за корпоративен данък за 2020 г. и 2021 г.

Въз основа на извършената ревизия е издаден РА № Р-22221222005693-091-001/25.05.2023 г. от органи по приходите при ТД на НАП-гр.С.. С него на "Уейбин" ООД са установени задължения в общ размер на главница 128 154,26 лв., от които 116 821,78 лв. по ЗДДС и 285,76 лв. по ЗКПО, ведно с лихви за забава от 11 046,72 лв. РА е издаден въз основа на РД № Р-22221222005693-092-001/24.03.2023 г.

На 03.04.2023 г. между "Уейбин" ООД и Адвокатско дружество "А. и М." е сключен Договор за правна помощ и съдействие с предмет обжалване по административен ред пред Директора на дирекция ОДОП на РА, издаден въз основа на посочените ЗВР. В т.ІІІ от договора е уговорено възнаграждение в размер на 9 700 лв., разпределено така: 4 850 лв., платими в брой срещу разписка или по банков път в срок до три дни от сключване на договора; и 4 850 лв., платими по същия начин в срок до три дни от връчването на РА.

Представена е Разписка от 04.04.2023 г., подписана от адвокат С. А. М. и Д. С. – управител на дружеството, удостоверяваща плащане в брой на сумата от 4 850 лв. като първа вноска по договора. Представена е и Разписка от 31.05.2023 г., удостоверяваща второ и окончателно плащане на сумата от 4 850 лв. Договорът и разписките са представени като доказателства с исковата молба. При обжалване на РА пред Директора на ДОДОП не са представени

доказателства за направени разходи за адвокатско възнаграждение в рамките на административното производство.

На 13.06.2020 г. е подадена жалба срещу РА № Р-22221222005693-091-001/25.05.2023 г. С Решение № 1098/07.08.2023 г. на Директора на дирекция "ОДОП"-гр.С. при ЦУ на НАП указаният РА е прогласен за нищожен.

В хода на съдебното производство към доказателствения материал по делото се приобщиха следните писмени доказателства:

Представени от ищеца: 1. с молба от 03.04.2025 г. - Пълномощно рег.№ 2273/26.03.2019 г. от Д. С.; 2. с молба от 23.10.2025 г.: Извлечение от Аналитичен регистър на "Уейбин" ООД, Сметка 401 Доставчици от 01.01.2023 до 31.12.2023 г.; Извлечение от Аналитичен регистър на Еднолично адвокатско дружество "С. А.", Сметка 411, Клиенти от 01.01.2023 до 31.12.2024 г.; Оборотна ведомост на Еднолично адвокатско дружество "С. А." от 01.01.2023 до 30.06.2023 г.; Оборотна ведомост на "Уейбин" ООД от 01.04.2023 до 30.04.2023 г.; Оборотна ведомост на "Уейбин" ООД от 01.05.2023 до 31.05.2023 г.; Договор за продажба на дружествен дял от 04.03.2025 г.

Представени от ответника: в о.с.з. на 23.10.2025 г. - извлечение от Търговския регистър за актуалното състояние на "У."; Годишен финансов отчет за 2023 г., обявен в ТР.

В хода на съдебното производство е изслушана съдебно-счетоводна експертиза, която даде заключение, че както ищецът, така и адвокатското дружество са осчетоводили заплатения адвокатски хонорар съгласно счетоводните стандарти. Вещото лице заключава, че счетоводствата на ищеца и на АД "Антонова и Маринов" са водени редовно, в съответствие с действащата нормативна уредба и счетоводни стандарти при спазване на основните принципи, уредени в ЗСч.

По делото е изслушана съдебно-почеркова експертиза, която установява автентичността на положените в приложения по делото Договор за правна помощ и съдействие подписи.

Съдът ще коментира експертните заключения при излагане на правните си изводи.

При така установената фактическа обстановка Съдът достигна до следните правни изводи:

Исковата молба е предявена в петгодишния давностен срок от влизане в сила на Решение № 1098/07.08.2023 г. на Директора на дирекция ОДОП- [населено място] при ЦУ при НАП, с което е отменен РА № Р-22221222005693-091-001/25.05.2023 г.

Исковата молба е предявена от легитимиран субект – адресат на отменения РА, вследствие на който се претендират обезщетения за претърпени имуществени вреди, представляващи заплатено от ищеца адвокатско възнаграждение, и при наличие на правен интерес, поради което същата е процесуално ДОПУСТИМА по смисъла на чл.204, ал.1 вр. чл.203 АПК.

Разгледан по същество искът е основателен.

Съобразно установените в чл.19 ЗНАП правила агенцията отговаря за вредите, причинени на физически и юридически лица от незаконни актове, действия или бездействия на нейни органи и служители при или по повод изпълнение на дейността им. Обезщетения за вреди от незаконни актове, действия или бездействия може да бъдат претендирани след тяхната отмяна. Когато вредите са причинени от нищожен акт на органите или служителите на НАП или от тяхно незаконно действие или бездействие, нищожността на акта, съответно незаконосъобразността на действието или бездействието, се установява от съда, пред който е предявен искът за обезщетение. Отговорността на НАП обхваща всички имуществени и неимуществени вреди и пропуснати ползи и се реализира по реда, предвиден в ЗОДОВ.

Съгласно чл.1, ал.1 ЗОДОВ държавата и общините отговарят за вредите, причинени на гражданите и юридическите лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица или по повод изпълнение на административна дейност. За да

възникне право на иск за обезщетение е необходимо да са налице няколко кумулативни предпоставки, а именно: вреда - имуществена или неимуществена; незаконосъобразен акт, действие или бездействие на орган или длъжностно лице на държавата или общината, при или по повод изпълнението на административна дейност; пряка и непосредствена причинна връзка между незаконосъобразния акт, действието или бездействието и настъпилата вреда. Под вреда следва да се разбира отрицателната последица от увреждането, която засяга неблагоприятно защитените от правото имуществени и неимуществени интереси на увредения, а под "пряка и непосредствена" - тази вреда, която следва закономерно от незаконосъобразния акт, действие или бездействие на компетентния административен орган по силата на безусловно необходимата връзка между тях. При липсата на който и да е от елементите на фактическия състав не може да се реализира отговорността по чл.1 ЗОДОВ.

В случая по делото е установена първата предпоставка – незаконосъобразен ревизионен акт, с който са установени задължения по ЗДДС в общ размер на 128 154,26 лв., който акт е отменен в хода на развилото се обжалване по административен ред. Следователно ищецът е доказал наличието на незаконосъобразен акт, издаден от административен орган, при изпълнение на административна дейност по смисъла на чл.1, ал.1 ЗОДОВ.

При това положение Съдът следва да прецени установено ли е по делото настъпване на вреди, а при положителен отговор – представляват ли тези вреди пряка и непосредствена последица от издадения незаконосъобразен акт.

Съобразно чл.154 ГПК всяка страна е длъжна да установи фактите, на които основава своите искания или възражения. В противен случай Съдът е длъжен да приложи последицата при носене на доказателствената тежест, като приеме недоказания факт за неосъществил се. В случая ищецът е този, който следва да докаже, чрез провеждане на пълно и пряко доказване със съответните процесуални способности, настъпването на твърдените имуществени или неимуществени вреди, както и причинната връзка между тях.

Законодателят не предвижда ред за присъждане на разноски в производствата по обжалване на ревизионни актове по административен ред. Единственият път за защита на лицата е исковото производство по ЗОДОВ.

Спорният момент е дали вредите са доказани и дали е налице причинно-следствена връзка между незаконосъобразния ревизионен акт и направените от ищеца разноски за адвокатска защита, след като процесуалното представителство и правната помощ не са задължителни и възнаграждението се изплаща въз основа на договор между ищеца и адвоката.

Съдът преценява като основателна претенцията за обезщетяване на претърпени загуби от направените разноски за адвокатска защита в производството пред Директора на ДОДОП. То е иницирано от ищеца във връзка със защитата му срещу РА, издаден от служители на НАП, пред решаващ орган в администрацията на ответника. Съгласно ДОПК обжалването на РА по административен ред е задължително, а не алтернативно – РА не може да бъде обжалван пред Съда, ако не е бил обжалван пред ДОДОП. Правото на защита и правна помощ е основно конституционно право не само на гражданите, но и на юридическите лица, и упражняването му не може да се тълкува само и единствено като акт на свободната воля за договаряне на ищеца. Противното означава да се ограничи правото на защита посредством липса на възможност да се възстановяват разноските за защитата. Разпоредбата на чл.13 от Конвенцията за защита на правата на човека и основните свободи регламентира правото на ефективни правни средства за защита: Всеки, чиито права и свободи, предвидени в тази конвенция, са нарушени, трябва да разполага с ефикасни вътрешноправни средства за тяхната защита от съответна национална институция дори и нарушението да е извършено от лица, действащи в качеството си на

представители на официалните власти.

Съдът намира, че е налице причинена вреда, подлежаща на обезщетяване по отношение на сторените разноски в производството по издаване на РА и за обжалването му по административен ред.

Представеният Договор за правна помощ и съдействие от 03.04.2023 г. е с предмет оказване на правна помощ във връзка с обжалване по административен ред пред Директора на ДОДОП на РА, издаден по ревизионно производство въз основа на ЗВР № Р-22221222005693-020-001/26.10.2022, изменяна със ЗИЗВР Р-22221222005693-020-002/12.01.2023, Р-22221222005693-020-003/24.01.2023. Съдът не споделя възражението на ответника, че към момента на сключване на договора в правния мир ревизионният акт не съществува и поради това вредите не са в причинно-следствена връзка с него. Договорът за правна защита и съдействие, въпреки че предхожда издаването на РА, е сключен в хода на процесната ревизия, след издаването на РД. В случай че органите по приходите не бяха издали РА, предметът на договора за правна защита и съдействие би отпаднал и жалбоподателят би имал възможност да си върне дадената на отпаднало основание сума и по този начин не би претърпял вреда. В конкретния случай обаче е издаден РА, за чието обжалване е сключен договорът за правна помощ и съдействие, следователно договорът е изпълнен – изготвена и подадена е жалба до Директора на ДОДОП от адв.А. и РА е прогласен за нищожен по административен ред. За пълнота на изложеното следва да се отбележи, че дружеството е изготвило и подало възражение срещу РД, който от своя страна не подлежи на самостоятелно оспорване, но може да се приеме, че това също е част от предмета на договора за правна помощ и съдействие във връзка със защита правата на жалбоподателя, което е още едно основание да не се приеме възражението на ответника за липсата на правен интерес от сключването на процесния договор, поради това че към този момент не е бил издаден РА.

Договореното в т.3 възнаграждение за договорените адвокатски услуги в размер на 9 700 лв. е заплатено в брой, за което са представени две разписки – от 04.04.2023 г. и от 31.05.2023 г. Представени са и доказателства за осчетоводяване на платежните операции. В тази връзка се прие заключението на ССЕ, от което се установи, че при ищеца сумата от 9 700 лв. е осчетоводена като разход и същата представлява плащане по договора за правна защита и съдействие. По процесния договор има две плащания по 4 850 лв. При това положение следва да се приеме, че са налице доказателства за плащането.

Неоснователно е възражението на ответника, че липсата на конкретния разход в графа "Юридически услуги" на ГФО, обявен по партидата на дружеството в Търговския регистър, следва да се тълкува като липса на разход изобщо. От приетата по делото съдебно-счетоводна експертиза се установява, че разходът е отчетен в счетоводните регистри на дружеството по начин, отговарящ на счетоводните стандарти. В тази връзка се представиха счетоводни документи – аналитични регистри и оборотни ведомости.

В отговора на исковата молба ответникът оспорва истинността на договора за правна помощ и съдействие и платежните разписки и твърди, че липсват достоверни дати. В тази връзка беше открита процедура по оспорване и беше назначена съдебно-почеркова експертиза, която установи, че подписите в представените по делото частни документи са положени от лицата, сочени за техни автори.

От даденото заключение в съдебно-счетоводната експертиза, че счетоводството на "Уейбин" ООД е водено редовно, следва изводът, че обсъжданият договор и платежни документи имат за достоверни дати посочените в тях, доколкото въз основа на тях са извършени счетоводни записвания в книгите на търговеца, а същите са водени редовно. Да се приеме обратното означава, че няма редовно водено счетоводство, което противоречи на установеното по делото. При това положение въпросните доказателства могат да служат като годни доказателства в подкрепа на становището на ищеца за

договаряне и предоставяне на извършените услуги, както и за заплащане на същите. Договорът е изпълнен и предметът на адвокатската услуга е наличен, за услугите са заплатени договорените суми, които съставляват имуществена вреда за ревизираното дружество – ищец. Следователно е доказан и вторият елемент от фактическия състав на отговорността по чл.1, ал.1 ЗОДОВ.

Съдът намира, че е налице пряка и непосредствена връзка между нищожния ревизионен акт и причинената вреда. В случай че такъв не беше издаден, ревизираното лице не би потърсило адвокатска помощ и не би направило разходи за заплащането ѝ.

Безспорно е по делото, че от издаването на нищожния ищцовото дружество е претърпяло вреди, изразяващи се в сторени разноски за адвокатско възнаграждение в хода на административното оспорване на акта пред Директора на ДОДОП.

Съгласно т.1 от Тълкувателно решение № 6 от 06.11.2013 г., постановено по тълк.дело № 6/2012 г. на ОСГТК, ВКС, съдебни разноски за адвокатско възнаграждение се присъждат, когато страната е заплатила възнаграждението. В сключения договор следва да бъде вписан начинът на плащане – ако плащането е извършено по банков път, задължително страната трябва да представи доказателства за това, а в случай че плащането е в брой, то тогава вписването за извършеното плащане в договора за правна помощ е достатъчно доказателство, като има характер на разписка за получената сума. При така установеното Съдът намира за безспорно доказано извършеното плащане в брой на сумата 9 700 лв. съгласно представения договор и приложените платежни разписки.

Съдът намира, че ищцовото дружество не би заплатило адвокатско възнаграждение и това нямаше да представлява вреда, ако не бе издаден нищожният РА. Независимо че липсва нормативно установено задължение за процесуално представителство, адвокатската защита е нормален и присъщ разход за обезпечаване на успешния изход на спора, поради което и вредите се явяват пряка и непосредствена последица от незаконосъобразния акт. Това е така, тъй като намаляването на имуществото на ищеца вследствие заплатената сума за адвокатско възнаграждение, е породено от издаването на незаконосъобразния РА. Фактът, че адвокатската защита не е задължителна, не влече по необходимост и извод, че страната няма право да ангажира свой адвокат, нито че ангажирането на такъв не се намира в причинна връзка с издадения незаконосъобразен ревизионен акт. В съдебната практика е прието, че причинна връзка е налице не само когато деянието причинява непосредствено вредата, а и когато създава условията за реална възможност от увреждане и когато тази реална възможност се е трансформирала в действителност. От друга страна така сторените разноски няма как да бъдат обезщетени предвид липсата на специален ред за това.

Нормата на чл.17, ал.6 ДОПК определя, че задължените лица имат право на обезщетение за вредите, причинени им от незаконни актове, действия или бездействия на органи по приходите и публичните изпълнители при или по повод изпълнение на дейността им. Отговорността се реализира по реда, предвиден в ЗОДОВ. Същото е определено и в нормата на чл.19, ал.2 ЗНАП.

Предявеният иск с правно основание чл.1, ал.1 ЗОДОВ следва да бъде уважен като основателен и доказан. Тава е така, защото наличието на всички елементи от фактическия състав на отговорността по чл.1, ал.1 ЗОДОВ води до основателност на исковата претенция. Същата следва да се уважи в претендирания от ищеца размер.

Съдът съобрази, че с отговора на исковата молба ответникът е отправил възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение. Същото е направено своевременно, доколкото в производството пред ДОДОП не може да се отправи такова възражение. Съгласно чл.161, ал.2 ДОПК при прекомерно възнаграждение за адвокат без оглед на действителната правна и фактическа сложност на делото съдът може да присъди по-нисък размер на разноските в тази им част, но не по-малко от минимално определения размер съобразно чл.36 от Закона за адвокатурата. Съобразно чл.36, ал.2 ЗА този размер не бива да е по-малък от предвидения в тарифата минимален размер.

Нормата на чл.8, ал.1 във вр. с чл.7, ал.2 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения (ред. ДВ, бр.41 от 23.05.2017 г., действаща към момента на депозиране на жалбата срещу РА), предвижда за процесуално представителство, защита и съдействие по административни дела с определен материален интерес, при интерес от при интерес от 100 000 лв. до 500 000 лв. - 8650 лв. плюс 4 % за горницата над 100 000 лв. При материален интерес от 128 154,26 лв.

дължимото адвокатско възнаграждение възлиза на 9 776, 17 лв. Регламентираните с Наредбата минимални размери не са задължителни за договаряне между страните, но те са един ориентир относно това, кое съставлява справедливо възнаграждение, като се отчитат и други фактори, като видът на съответното дело, неговата фактическа и правна сложност, броят на откритите съдебни заседания, фактическото участие на процесуалния представител на страната в процеса.

Размерът на адвокатското възнаграждение от 9 700 лв. Съдът намира за справедлив и обоснован. Същият не е прекомерен, тъй като е съответен на правилото по чл.36, ал.2, изр.второ ЗА. Ето защо искът следва да се уважи именно в предявения размер.

Следва да бъде уважена и претенцията за присъждане на законната лихва върху главницата, считано от датата на предявяване на исковата молба (01.09.2023 г.) до окончателното ѝ изплащане. Когато при иск за обезщетение по ЗОДОВ ищецът посочи, че претендира законна лихва от завеждане на исковата молба, Съдът е обвързан с искането му. Като акцесорно задължение претенцията за лихви следва да бъде уважена поради основателността на претенцията за основното вземане.

По делото ищецът е направил искане за присъждане на разноски, което с оглед изхода на спора е основателно. От представения от ищеца списък на разноските (л.108) е видно, че се претендират разноски в общ размер на 5 437,50 лв., от които 1500 лв. – адвокатско възнаграждение по настоящото дело; 500 лв. – депозит по съдебно-почеркова експертиза; 400 лв. – депозит по съдебно-счетоводна експертиза; 1500 лв. – адвокатско възнаграждение по адм.дело № 8478/2023 г. на АССГ ; 25 лв. – държавна такса; 1500 лв. – адвокатско възнаграждение по адм.дело № 2116/2024 г. на ВАС; 12.50 лв. – държавна такса. Ответникът е отправил възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение по настоящото дело. Съдът счита, че възражението му е неоснователно. Съдът направи преценка за съотношението на цената на адвокатската услуга и фактическата и правна сложност на делото, като прецени съответствие между размера на възнаграждението и усилията на защитата. Съдът анализира размера на претендираното адвокатско възнаграждение спрямо извършеното по делото и предмета му, и не го намира за прекомерно. Делото се отличава с фактическа сложност – изготвени са две експертизи, представени са писмени доказателства, изготвена е и е представена писмена защита, налага се изясняване на многобройни факти и обстоятелства, налага се задълбочен анализ на приложение на материалния закон. Съдът съобрази и Решение на СЕС по дело № С-438/2022 г., като в настоящия случай счита, че не е налице прекомерност на претендираното и реално заплатено възнаграждение за един адвокат. Според т.1 от цитираното решение чл.101, § 1 ДФЕС във връзка с чл.4, § 3 ДЕС трябва да се тълкува в смисъл, че ако установи, че наредба, която определя минималните размери на адвокатските възнаграждения и на която е придаден задължителен характер с национална правна уредба, противоречи на посочения чл.101, § 1, националният съд е длъжен да откаже да приложи тази национална правна уредба по отношение на страната, осъдена да заплати съдебните разноски за адвокатско възнаграждение, включително когато тази страна не е подписала никакъв договор за адвокатски услуги и адвокатско възнаграждение. В случая се претендират договорени и платени възнаграждения, които са малко над минималния размер по Наредба № 1 от 9.07.2004 г. (1 270 лв.), и това не води до нарушаване забраната по чл.101, § 1 ДФЕС, и по този начин няма ограничение на конкуренцията с оглед на целта, по смисъла на тази разпоредба. В рекапитулация на ищеца следва да се присъдят разноски в общ размер 5 437,50 лв.

Така мотивиран и на основание чл.203 от АПК, Административен съд-София град,

РЕШИ:

ОСЪЖДА Националната агенция за приходите, [населено място], [улица], да заплати на "Уейбин" ООД със седалище в [населено място] и адрес на управление[жк], [улица], [жилищен адрес] ЕИК по Булстат: [ЕИК], обезщетение за имуществени вреди в размер на 9 700 лв. (девет хиляди и седемстотин лева), представляващи заплатено от ищеца адвокатско възнаграждение за обжалване по административен ред на Ревизионен акт № Р-22221222005693-091-001/25.05.2023 г., издаден от органите по приходите при ТД на НАП-гр.С., прогласен за нищожен с Решение № 1098/07.08.2023 г. на Директора на дирекция "Обжалване и данъчно-осигурителна практика"-гр.С. при ЦУ на НАП, ведно със законната лихва върху главницата,

считано от датата на предявяване на исковата молба (01.09.2023 г.) до окончателното ѝ изплащане.

ОСЪЖДА Националната агенция за приходите, [населено място], [улица], да заплати на "Уейбин" ООД със седалище в [населено място] и адрес на управление[жк], [улица], [жилищен адрес] ЕИК по Булстат: [ЕИК], разноси: по адм.дело № 8478/2023 г. на АССГ, по адм.дело № 2116/2024 г. на ВАС, и по настоящото дело, в общ размер 5 437,50 лв. (пет хиляди четиристотин тридесет и седем лева и 50 ст.). Решението може да бъде обжалвано пред Върховния административен съд с касационна жалба или протест в 14-дневен срок от съобщаването му.

СЪДИЯ: